

ZU GABE

Maddi Aiestaran Iparragirre

Beasain

Ordu bat, hogeita sei minutu eta zortzi segundo. Zu gabe. Deseroso. Arraro. Nirea ez den mundu batean egongo banintz bezala. Hiru urteko ume bat supermerkatuan galtzen denean sentitzen den bezala. Zer egin ez dakidala.

Hoztasuna darion gela batean nago, apaindura handirik gabeko gela soil batean. Nire adin bertuko bospasei neska-mutil ditut inguruan. Begietan irakurtzen diet bizi dudan egoera hau ezaguna egiten zaiela oso. Lasai ikusten ditut, neure gainean sentitzen dudan olatu erraldoia menderatu izan balute bezala. Ziurtasun pixka bat transmititzen didate, baina deseroso nago, oso deseroso. Ez dakit non sartu nire esku izerditsuak, bai baitakit horietara begira daudela denak. Eskuineko hankaren dardarizo gogaikarriak ere ez dio onik egiten nire egoera tamalgarriari. Lasai egoten asmatu behar dut, kosta ahala kosta. Hau hasi besterik ez da egin.

Ordu bat, berrogeita bost minutu eta hogeita bi segundo. Zu gabe. Urduri. Ziurtasun egarriz. Jende aurrean biluzik egongo banintz bezala.

“Ni Klaudia naiz”. Nire ahots-kordek egin duten soinu ñimiñoa barregarria iruditu zait. Une batez, gorputzeko muskuluak uzkurtuta ditudala sentitu dut. Baina hizketan jarraitu dut, horren deseroso sentiarazten nauen urduritasunari hortzak erakutsiz. “Gaixo nago, eta sendatu egin nahi dut. Laguntza behar dut”. Bai, onartu egin dut, eta harro nago. Eman dut lehen pausoa. Lortuko dut.

Hiru ordu, hamalau minutu eta hogeita hamazazpi segundo. Zu gabe. Triste. Malenkoniaren zurrunbitotik ateratzeko eskuak astintzen ariko banintz bezala.

Ohean etzanda nago, loak hartzen banau denbora arinago igaroko den esperantzan. Ezin dut, ordea. Begiak itxi, eta zu bakarrik ikusten zaitut. Zure premia dut nire ametsen mundura jauzi egiteko. Inoiz baino gehiago sentitzen dut zure beharra. Ez naiz ezer zu gabe. Zainak hanpatuta nabari ditut, lehertzera balihoaz bezala. Jasangaitza da niretzat itoaldi hau. Behar zaitut!

Sei ordu eta berrogeita zazpi minutu. Zu gabe. Itxaropentsu. Baikortasunaren bandoan. Adikzioaren aurkako borroka amaigabea irabaztera banindoa bezala.

Mantso eta goxo hitz egin dit. Lasaitasun ikaragarria helarazi dit. Berarekin hizketan, une batez, aske sentitu naiz, gure belaunaldiko neskek nozitzen dugun presiotik urruti. Makillajerik gabeko bere azalak distira berezia dauka. Ederki ematen dio denak. Behinola irakurri nuen kanpoaldea barnealdearen ispilu dela; horren lekuko nabarmena

da bera. Liluratuta utzi nau bizitza benetan maitatzeari buruz daukan teoriarekin. Begiak ireki dizkit. Beretik zerbait kutsatu dit, eta horrek aurrera egiteko indarra emango dit.

Hogeita bi ordu eta hamazazpi minutu. Zu gabe. Bakarrik. Hutsik. Nire izatearen habe garrantzitsu bat galdu izan banu bezala.

Izara artetik, goizeroko mugimendu mekanikoa egin dut, baina ez zaitut topatu. Batera eta bestera mugitu ditut hatzak, baina ez zaitut inon sentitu. Halako batean, begiak ireki ditut, eta konturatu naiz gaurkoa ez dela egun normal bat, egun berri bat baizik. Hutsik sentitu naiz, erabat hutsik. Soinurik gabeko garrasi bat atera zait barren-barre-netik, eta aspaldi ez bezala negar egin dut.

Hogeita lau ordu: egun bat. Zu gabe. Kontent. Sinetsi ezinda. Lehen mugarrira iritsi banintz bezala.

Basora etorri gara, udazkenaren edertasunaz gozatzeraz, zugiandik haragoko beste mundu batez jabetzera. Joan deneko bi urte hauetan nigandik urrun ibili den askatasuna arnastu dut. Plazer bat izan da. Aspaldiko partez, solasean aritu naiz bide-lagunekin; benetako solasaldia izan da, ez bainaiz une oro zuri adi egon. Nire bizitzako erronkarik handiena izango den honi aurre egiteko gai naizela iruditzen zait, eta kementsu sentitzen naiz.

Hiru egun. Zu gabe. Umezurtz. Hondoa jota. Orain arteko ahalegin guztia pikutara bidaltzeko zorian.

Psikiatrarekin nago. Gaur ez zait aurreko egunean bezain liluragarria iruditzen. Bere hitzak, goxo-

tasunaren goxotasunaz, betegarriak egiten zaizkit. Bizitza ez da arrosa kolorekoa. Ezin dut jasan bere ahots eztea. Ni ez naiz ezitan bizi, arantza artean baizik. Latza da benetan nire egoera. Nahikoa da! Ez ezazu dena horren polit saldu! Benetako garrasi bat bota dut, lotsagabea, nire esku dardartiarekin mahai gaineko traste guztiak lurrera bota ditudan bitartean. Pena aurpegiarekin begiratu dit.

Bost egun. Zu gabe. Lasai. Orekatsu. Astiro-astiro, nire barneko korapiloa askatzeko hariari tiraka ariko banintz bezala.

Andoni hasi da hizketan aurrena, eta ni segidan. Motel hasi naiz, guztia kontatzeko beldurrez bezala, lotsati, baina psikiatraren goxotasunak den-dena kontatzera eraman nau azkenean: lehen aldi hartan zeinen boteretsu sentiarazi ninduzun; popular bihurtzen ninduzulako ustea nuela; amonarekin zenbat eztabaida eta ika-mika izan ditudan zure kontura; hasieran jostailu modura ikusten zintudan arren, pixkana-pixkana, nitaz jabetu zarela; egunaren ordu, minutu eta segundo bakoitza zure menpe egotera eraman nauzula... Hasperen egin dut. Ez dakit zerk, baina nire barnean zerbaitek “klik” egin du. Zerbait aldatu zait. Eta dena patxadaz kontatzeko beharra sentitu dut. Gau hartan, goizaldeko ordu txikitan, logelan sartu zitzaidala ama, eta zurekin jolasean harrapatu ninduela. Ni ez nintzela asko larritu. Bakean uzteko esan niola nire begien norabidea aldatu ere egin gabe, eta nirean jarraitu nuela. Bera, orduan, erabat aztortuta, oihuka hasi zitzaidala: arazo handi bat neuka-

la, bazekiela zu zeundela eskolako emaitzetan izan nuen beherakada nabarmenaren atzean, gaixorik nengoela... Azken hitz horiek jaurtitzearekin batera, nire ezaxolakeria irentsi ezinda, zu nire eskue-tatik askatzea lortu zuela, mugimendu bortitz baten bidez. Eta une hartan, barruan neukan munstroa atera nuela, eta amari besotik heldu eta bultza egin niola. Ez dudala sekula ahaztuko amaren begirada triste bezain etsia. Lurrerantz jaitsi dut nik begirada. Bai, gaizki nago. Sendatu egin behar dut. Eta prest nago. Indartsu. Badut nahikoa kemen zulo honetatik ateratzeko. Ahalegindu egin behar dut. Borrokatu beharra daukat, mereziko du-eta.

Sei egun. Zu gabe. Lasai. Nire buruaren jabe. Amestutako aldaketa benetakoa izango dela sine-tsita. Hatz puntekin zerbait handia hartzeko zorian banengo bezala.

Martxoak 22 ditu gaur. Andrearen urtebetetzea. Eta ni hemen, bakartuta. Zugandik urruti, berari zorion-agur polit bat helarazi ezinik, bere eguna dela lau haizetara zabaldu ezinik. Une batez, han-patuta sentitu ditut berriz ere zainak, su bero-bero bat sumatu dut eztarrian gora, baina berehala itza-larazi dut, egoera kontrolatzea lortu baitut. Laster, zentro honetatik garbi-garbi aterako naiz, eta benetako muxu bat emango diogu Andreak eta biok elkarri, azala azalaren kontra jarrita, batak bestearen usain berezia adituz. Eta horrek zuk eskaini izan didazunak baino askoz gehiago balio-ko du, askoz ere gehiago.

Zazpi egun: aste bat. Zu gabe. Harro. Marka guztiak hautsi izan banitu bezala. Zuri betiko agur esatea lortu izan banu bezala.

Iritsi da eguna. Azken kamiseta hauxe tolestu eta maletan sartu dut. Prest nago. Baietz uste dut. Hasperen egin dut, eta banoa. Aurrean dut atea. Bestaldean egongo dira aita eta ama, nigatik horrenbeste sufritzen ari diren aita eta ama. Bai, barkamena eskatuko diet. Eta amonari ere bai. Baita neure buruari ere, min handia egin diot-eta. Eskua luzatu eta atea ireki dut. Hortxe daude, urduri, alaba berriaren zain. Irri egin diet. Maleta lurrean utzi eta korrika hurreratu natzaie, berrakatzera. Estu eta bero. Merezki duten modura.

Utzi dugu atzean zentroa. Zebra-bidean, pentsamendua irakurri diot amari, lepoa okertu eta erai-kinera begiratu duenean. Duela urte batzuk, bere ametsik arraroenean ere ez zuen horrelako ezer imajinatuko. Nekez pentsatuko zukeen etorkizunetan horrelako zentrorik existituko zenik; are gutxiago, bere alabak horrelako zentro baten beharra izango zuenik.

Autobusean sartu gara ama, aita eta hirurok. Banoa etxera, asteburua pasatzera. Ama eta biok elkarren ondoan eseri gara, eta aita gure pareko eserlekuan doa. Amonatxo sotil bat dago aitaren ondoan. Urteen joana salatzen duten zimurrez jositako bere aurpegiak bakea islatzen du. Lasai dago, jendeari begira, etxerako bidea autobusean egite hutsari probetxua atera nahian bezala. Bion begiradak elkar gurutzatu dira, eta irribarre zabal

bat eskaini dit. Ondoren, magalean daraman poltsara eramane du bere esku dardartia: kafezko gozoki pare bat atera eta bat hartzeko keinua egin dit. Amona Arantxak baserrira joaten nintzenean ematen zizkidan gozoki haietaz gogoratu naiz, nostalgiaz. Hartu egin diot bat, konfiantza osoz, amona Arantxarena izango balitz bezalaxe.

Autobusaren balaztada zakarrak ezustean harraipatu nau. Neska panpoxa bat igo da, entzungailu handi batzuk belarrietan itsatsita dituela. Gidariari begiratu ere ez dio egin, paretik pasatzean; oso kontzentratuta dago, antza, eskuetan daraman gauza horretan. Hil ala biziko zer baitetan dabilela ematen du. Baina ez dut uste hil ala bizikoa izango denik. Edo bai. Beretzat hil ala bizikoa izango da gaur goizean igo duen argazki erakargarriak beste “Atsegin dut” bat lortu duela ikustea edo horren gustuko duen mutilak igo duen *snafari* iruzkin bat egitea. Autobuseko gidariari irribarre batekin “Egun on” esatea baino askoz garrantzitsuagoa da hori beretzat. Ondotxo dakit hori.

“Ane, hurrengo geltokian jaitsi behar dugu”. Anek ez du, ordea, ezertxo ere entzun. Bederatzi bat urte izango ditu. Ez dio pantailari begirik kentzen. Aitari erantzuteko ere ez ditu begiak altxatzen. Ezaguna egiten zait egoera. Lurrera erori zaion jertsez ere ez da ohartu. Gaixoa. Gustura kontatuko nioke niri gertatutakoa. Gustura hitz egingo nioke berak altxortzat daukan horrek eragin dezakeen kalteaz. Gustura esango nioke nondik natorren, zenbat sufritzen ari naizen eta zenbat sufriarazi diodan maite dudana jendeari.

Iritsi gara. Gozokia eman didan amona irribarre goxo batez agurtu, eta eserlekutik altxa naiz. Belarrietan entzungailuak zeramatzan neskak lehen bezain lanpetua jarraitzen du, bere munduan. Aneren atzetik noa. Besotik tiraka darama aitak alaba, pantailari beste edonori baino errespetu handiagoa erakusten dion alaba. Azken eskaile-ra zapaltzerakoan labain egitea izan da Ane bere mugikorrarengandik aldentzeko modu bakarra. Lurretik altxatzen laguntzera hurbildu natzaionean, begietara begiratu dit, eta nik, une horixe baliatu dut hitzekin esatera ausartu ez naizen hori begirada sakon baten bidez adierazteko. Zu gabe askoz askeago biziko dela helarazteko. Zu gabe zorionsua izan daitekeela sinetsarazteko.